

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/65/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014201383
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014201383.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a sudcov Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: GTB a.s., so sídlom SNP 1, Liptovský Hrádok, IČO: 31 578 802, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46, Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/436755/2014 zo dňa 01. októbra 2014, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/211/2014-162 zo dňa 29. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/211/2014-162 zo dňa 29. júla 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/436755/2014 zo dňa 01. októbra 2014, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 9513301/5/3176480/2014 zo dňa 30. júna 2014, ktorým tento žalobcovi vyrubil úrok z omeškania v sume 36,20 € za nezaplatenie preddavku na dani z motorových vozidiel v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške za zdaňovacie obdobie december 2013.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné a žalobca to ani nenamietal, že žalobca podal daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roku 2012 dňa 31. januára 2013, pričom v tomto uviedol predpokladanú daň na rok 2012 a to konkrétne riadok 52 v sume 34 168,92 €. Uviedol, že v zmysle § 91

ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“) bol žalobca povinný platiť mesačné preddavky na daň z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roku 2013 v sume 2847,41 €, a to do konca príslušného kalendárneho mesiaca. Považoval za nesporné, že žalobca tento mesačný preddavok za december 2013 nezaplatil do 31. decembra 2013, kedy bol dátum jeho splatnosti. Správca dane vyčísľil úrok z omeškania z dlžnej sumy 2847,41 € do dňa platby preddavku dňa 31. januára 2014.

Následne vyslovil, že spornou nebola ani skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2R/1/2013 bola povolená reštrukturalizácia dlžníka - žalobcu. Povoľenie reštrukturalizácie dlžníka bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 202/2013 dňa 18. októbra 2013. Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2R/1/2013 zo dňa 27. mája 2014 súd potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu žalobcu. Uvedené skutočnosti vyplývajú z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina.

Ďalej uviedol, že žalobca v žalobe poukazuje na ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) v súvislosti so vznikom pohľadávky a prihlasovaním pohľadávky v reštrukturalizácii, pričom dáva do pozornosti aj rozdiel v ustanoveniach týkajúcich sa konkurzu a reštrukturalizácie v už zrušenom zákone č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) a v súčasnosti platnom daňovom poriadku. Na to uviedol, že správne orgány v danom prípade vec po právnej stránke posúdili správne. Dodal, že žalovaný sa nemohol v preskúmanom rozhodnutí venovať námietkam, ktoré žalobca uplatňuje v žalobe, nakoľko tieto neuvádzal vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Mal za to, že postup správcu dane pri vyrubení predmetného úroku z omeškania a teda aj postup žalovaného, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane bol súladný so zákonom, nakoľko v prejednávanej veci je potrebné poukázať na to, že správca dane vyrubil predmetný úrok z omeškania s poukazom na ustanovenia daňového poriadku, teda citácia jednotlivých ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. zo strany žalobcu je aj podľa názoru súdu prvého stupňa absolútne bezpredmetná. Doplnil, že pohľadávkou na účely konkurzu a reštrukturalizácie je v nadväznosti na § 158 ods. 1 daňového poriadku daňový nedoplatok, ktorým je podľa § 2 písm. f/ daňového poriadku dlžná suma po lehote splatnosti dane. Úrok z omeškania je v daňovom poriadku upravený v piatej časti označenej „zodpovednosť za porušenie povinností“ ako jedna zo sankcií, pričom z § 156 ods. 1 písm. b/ daňového poriadku vyplýva, že správca dane je túto sankciu povinný vyrubiť, okrem iného aj v prípade, ak daňový subjekt nezaplatí v ustanovenej lehote alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške preddavok na daň. Následne poukazujúc na § 2 písm. b/ daňového poriadku vyslovil, že každý nedoplatok je na účely konkurzu a reštrukturalizácie pohľadávkou bez ohľadu na to, či ide o daňový nedoplatok na dani podľa osobitných predpisov alebo o daňový nedoplatok na sankcii. Ďalej uviedol, že daňový poriadok ako osobitný predpis upravujúci vznik, povahu a vnútornú charakteristiku verejnoprávných pohľadávok daňové nedoplatky s povahou sankcií za príslušenstvo pohľadávky nepovažuje a to ani na účely konkurzného a reštrukturalizačného konania.

Taktiež pokladal za potrebné zdôrazniť, že zo žiadneho ustanovenia daňového poriadku nevyplýva povinnosť daňového subjektu zaplatiť úrok z omeškania momentom nezaplatenia dane, resp. v danom prípade preddavku na daň v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške bez toho, aby správca dane o vyrubení úroku z omeškania rozhodol. Naopak táto povinnosť - zaplatiť úrok z omeškania vznikne daňovému subjektu až momentom, keď správca dane úrok z omeškania vyrubí. Úrok z omeškania sa teda stane splatným až jeho vyrubením, t.j. až keď správca dane v rozhodnutí o vyrubení úroku z omeškania určí jeho výšku a splatnosť.

Za dôvodnú nepovažoval ani námietku žalobcu, že úroky z omeškania sa týkajú obdobia pred začatím reštrukturalizačného konania, a že dodatočné vyrubenie úrokov z omeškania počas reštrukturalizačného konania je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z. z.. Zdôraznil, že úrok z omeškania za nezaplatenie preddavku dane motorových vozidiel za december 2013 bol vyrubený rozhodnutím č. 9513301/5/3176480/2014 zo dňa 30. júna 2014 a bol splatný do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, preto nemohol byť prihlásený ako pohľadávka podľa podmienok zákona č.

7/2005 Z. z., keď reštrukturalizačné konanie začalo dňa 19. októbra 2013. V danom prípade nešlo ani o obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania. Táto povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vznikla daňovému subjektu až momentom, keď správca dane úrok z omeškania vyrubil. Úrok z omeškania je splatný až jeho vyrubením, t.j. keď správca dane rozhodne o vyrubení úroku z omeškania a určí jeho výšku a splatnosť. S ohľadom na uvedené konštatoval, že záver žalovaného, že úrok z omeškania za nezaplatenie preddavku za december 2013, ktorý preddavok bol splatný 31. decembra 2013, zaplatený dňa 31. januára 2014, je vo vzťahu k žalobcovi výsledkom správneho právneho posúdenia veci. Vyslovil, že tento bol vyrubený v súlade so zákonom, pričom vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemohol byť uplatnený prihláškou do reštrukturalizácie, keďže reštrukturalizačné konanie začalo dňa 19. októbra 2013. Rovnako tak poukázal na to, že správca dane s účinnosťou od 01. januára 2013, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 440/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, mohol vyrubiť úrok z omeškania aj daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní, a to s poukazom na § 156 ods. 6 daňového poriadku, keď predmetnou novelou bolo vypustené písm. d/ cit. ustanovenia, podľa ktorého sa úrok z omeškania nevyrubí daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/211/2014-162 zo dňa 29. júla 2015 zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal žalobcom navrhované dôkazy a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávne zistenému skutkovému stavu. Uviedol, že navrhol vykonať dôkaz, a to pripojiť reštrukturalizačný spis žalobcu sp. zn. 2R/1/2013 v rozsahu reštrukturalizačného plánu, resp. prihlášky daňového úradu, ktorý dôkaz však krajský súd nevykonal, pričom v rozsudku len konštatoval, že vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočné, čím sa podľa žalobcu napadnutý rozsudok stal nepreskúmateľným. Následne dal do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/07, sp. zn. IV. ÚS 14/07, sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. I. ÚS 33/2012, sp. zn. I. ÚS 114/08, sp. zn. III. ÚS 311/07, sp. zn. I. ÚS 269/05 a sp. zn. III. ÚS 192/09. Taktiež poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999, Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Suominen v. Fínsko z 01. júla 2003 a Tatishvili v. Rusko z 22. februára 2007.

Za základný rozpor označil moment vzniku daňovej pohľadávky a povinnosť prihlásenia, resp. neprihlásenia tejto pohľadávky do reštrukturalizácie žalobcu. Namietal, že dodatočné vyrubenie úroku počas reštrukturalizačného konania je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z. z.. Zároveň poukázal na postup žalovaného, ktorý podľa žalobcu nebol v súlade s účelom a režimom reštrukturalizačného konania, ktoré má viesť k ozdraveniu obchodnej spoločnosti formou pomerného uspokojenia prihlásených pohľadávok. Mal za to, že súd prvého stupňa sa nedostatočne zaoberal vyššie uvedenou argumentáciou a pri rozhodovaní dospel k nesprávnym právnym záverom.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 25. septembra 2015 žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/211/2014-162 zo dňa 29. júla 2015 potvrdil. Mal za to, že krajský súd postupoval zákonným spôsobom, keď navrhnutý dôkaz zo strany právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, a to pripojenie reštrukturalizačného plánu resp. reštrukturalizačnej prihlášky žalobcu považoval za nadbytočný a irelevantný, a preto ho nevykonal. K reštrukturalizačnému plánu, na ktorý poukazuje žalobca, uviedol, že tento bol potvrdený a schválený súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 156 ods. 1 písm. b/ zákona č. 563/2009 Z. z. o správe dani a poplatkov, úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane preddavok na daň.

Podľa § 91 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. v znení k 31. decembru 2014, preddavok na daň je platba na daň, ktorú je daňovník povinný platiť v priebehu zdaňovacieho obdobia.

Podľa § 156 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe dani a poplatkov, ak preddavok na daň nebol zaplatený v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane, správca dane vyrubí úrok z omeškania podľa odseku 2 do dňa platby vrátane, najdlhšie do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania.

Podľa § 91 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, daňovník, ktorého predpokladaná daň u jedného správcu dane presiahne 8292 €, je povinný platiť mesačné preddavky na daň na bežné zdaňovacie obdobie, a to vo výške jednej dvanástiny predpokladanej dane. Mesačné preddavky na daň sú splatné do konca príslušného kalendárneho mesiaca.

Podľa § 91 ods. 10 zákona č. 582/2004 Z. z. ak sa zmení skutočnosť, na základe ktorej bola predpokladaná daň vypočítaná, správca dane môže určiť platenie preddavkov na daň inak, ako je ustanovené v odsekoch 1 a 2. Správca dane môže určiť platenie preddavkov na daň inak aj na základe žiadosti daňovníka. Proti rozhodnutiu správcu dane o platení preddavkov na daň inak na základe žiadosti daňovníka sa nemožno odvolať.

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca podal dňa 31. januára 2013 daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie 2012. V bode 52 daňového priznania uviedol predpokladanú daň na zdaňovacie obdobie 2013 vo výške 34 168,92 €. Správca dane následne s použitím ustanovenia § 91 ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. vyčíslil výšku mesačného preddavku na sumu 2847,41 €. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa za mesiac december 2013 dostal do omeškania s úhradou preddavku, správca dane mu za obdobie omeškania od 01. januára 2014 do dátumu podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie 2013 vyrubil úrok z omeškania vo výške 36,20 €. Podľa žalobcu došlo k nesprávnemu určeniu momentu vzniku daňovej pohľadávky, ako aj povinnosti prihlásenia tejto pohľadávky do reštrukturalizácie žalobcu. Mal za to, že ak na základe reštrukturalizačného plánu potvrdeného súdom došlo podľa § 155 ods. 3 vety prvej zákona č. 7/2005 Z. z. k zmene výšky a lehoty splatnosti v ňom uvedených pohľadávok, potom pred uplynutím zmenenej lehoty splatnosti nemožno predpísať penále podľa osobitného zákona.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že u daňovníka, ktorému vznikla povinnosť platiť preddavky na daň, vznik ani zánik daňovej povinnosti v priebehu zdaňovacieho obdobia nemá vplyv na výšku platenia preddavkov na daň. To znamená, že daňovník, ktorému vznikla povinnosť platiť preddavky na daň podľa výšky predpokladanej dane k 01. januáru bežného zdaňovacieho obdobia, je povinný ich platiť do konca zdaňovacieho obdobia v nezmenenej výške, a to aj vtedy, ak v priebehu zdaňovacieho obdobia dôjde k zániku alebo novému vzniku daňovej povinnosti. Pri vzniku alebo zániku daňovej povinnosti v priebehu zdaňovacieho obdobia je možné výšku preddavkov na daň zmeniť alebo zrušiť, ale iba na základe rozhodnutia správcu dane. Rozhodnúť o určení platenia preddavkov na daň inak môže správca dane z úradnej moci alebo na základe písomnej žiadosti daňovníka. Správca dane v rozhodnutí o určení platenia preddavkov na daň inak nemôže zmeniť výšku preddavkov na daň, ktoré

boli splatné pred vydaním tohto rozhodnutia. Výšku preddavkov na daň môže správca určiť inak iba u predpísaných preddavkov, ktoré ešte neboli splatné. Ani podanie dodatočného daňového priznania v priebehu zdaňovacieho obdobia, v ktorom došlo k zmene údaju o výške predpokladanej dane nemá vplyv na výšku platenia preddavkov na daň. To znamená, že daňovník, ktorému na základe údaju o predpokladanej dani uvedenej na riadku č. 52 daňového priznania vznikla povinnosť platiť preddavky na daň podľa výšky predpokladanej dane k 01. januáru bežného zdaňovacieho obdobia, je povinný ich platiť do konca zdaňovacieho obdobia naďalej v nezmenenej výške.

Odvolačný súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu, v zmysle ktorej v prejednávanej veci základný rozpor súvisí so vznikom pohľadávky a povinnosťou prihlásenia pohľadávky v reštrukturalizácii žalobcu. Za rovnako nedôvodnú pokladal aj odvoláciu námietku, že dodatočné vyrubenie úroku počas reštrukturalizačného konania je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z. z.. V plnej miere sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že úrok z omeškania za nezaplatenie preddavku dane motorových vozidiel za december 2013, vyrubeny rozhodnutím č. 9513301/5/3176480/2014 zo dňa 30. júna 2014 a splatný do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, nemohol byť prihlásený ako pohľadávka podľa podmienok zákona č. 7/2005 Z. z., nakoľko reštrukturalizačné konanie začalo dňa 19. októbra 2013. Súd prvého stupňa taktiež správne poukázal na zákon č. 440/2012 Z. z., ktorým dochádza k novelizácii daňového poriadku tak, že z ustanovenia § 156 ods. 6 sa s účinnosťou od 01. januára 2013 vypúšťa písm. d/, podľa ktorého sa úrok z omeškania nevyrubí daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní. S ohľadom na uvedené je preto potrebné prisvedčiť aj záveru súdu prvého stupňa, že v konaní bolo nadbytočné vykonať navrhnutý dôkaz, a to pripojiť reštrukturalizačný spis žalobcu sp. zn. 2R/1/2013 v rozsahu reštrukturalizačného plánu.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal s námietkami žalobcu, dostatočným spôsobom opísal a príslušnými zákonnými ustanoveniami právne zdôvodnil postup pri určení výšky úroku z omeškania, rozhodnutie tak spĺňa kritéria zrozumiteľnosti a presvedčivosti v zmysle § 157 ods. 2 OSP.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, dostatočne zistili skutkový stav, vec správne právne posúdili, ich závery sú dostatočne presvedčivé a preto je možné tieto rozhodnutia považovať za skutkovo podložené a súladné so zákonom. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal v prvostupňovom súdnom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Odvolačný súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.